

GEKARTELDE RANDJES

Blijspel in twee bedrijven

door

EMILE LOTZ

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GEKARTELDE RANDJES** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **EMILE LOTZ** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2015 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

EDWIN: zoon, van middelbare leeftijd

DINA: echtgenote van Edwin, van middelbare leeftijd

ELS: werkzaam in het verzorgingshuis, tussen de 30 en 40 jaar

MARK: verzorgingshuisarts, tussen de 25 en 40 jaar

SASKIA: dochter, van middelbare leeftijd

PIEN: een goede vriendin van Saskia, onbestemde leeftijd

DECOR:

Een kamer in een verzorgingshuis met flink wat verstopmogelijkheden: een kast, een omkleedscherm, lange hangende gordijnen, een bank, een eenpersoons bed etc. (naar keuze/zelf in te vullen, als er maar enkele verstopplekken zijn). Er is een deur naar de hal en een deur naar de badkamer.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat is het nacht. Vanachter de deur naar de hal horen we een mannen- en een vrouwenstem. Fluisterend.

EDWIN: Is het hier?

DINA: Wat zeg je?

EDWIN: Is het hier, is dit zijn kamer?

DINA: Even kijken, welk nummer is dit?

EDWIN: Geen idee, het is hier stikdonker, ik zie helemaal niets. Oh! Was jij dat?

DINA: Natuurlijk was ik dat, wie moet het anders zijn? Is er geen licht?

EDWIN: Nee, geen licht aan doen! Dan zien ze ons! Ga je iemand bellen?

DINA: Nee, ik gebruik mijn mobiel als zaklamp. Dit is nummer 26. Klopt dat? Lag je vader in 26?

EDWIN: Ik geloof van wel...

DINA: Wat nou, ik geloof van wel?

EDWIN: Het is een hele tijd geleden dat ik hier was.

DINA: Wat nou een tijd geleden! Je was hier een paar dagen geleden toch? Toen hij dood ging was je hier toch?

EDWIN: Nee, dat was in het ziekenhuis, dat weet je toch wel...

DINA: Nou, was dit zijn kamer of was dit niet zijn kamer? Laten we niet te lang vergaderen hier, straks komt de verpleging langs...

EDWIN: Ja, straks worden we gesnapt. Weet je zeker dat dit wel een goed idee is?

DINA: Zeur niet zo, we hebben het er over gehad. Kom op, ik ga naar binnen.

EDWIN: De deur zal toch wel dicht zijn. Ja, de deur is vast dicht, laten we gaan! *(Maar de deur gaat open en Dina komt voorzichtig naar binnen. Ze is een kordate, sjiek geklede mevrouw. Het is duidelijk donker in de kamer. (maar alleen voor de acteurs) Dina loopt voorzichtig rond op de tast. Ze raakt iets aan, het bed bijvoorbeeld, waar ze van schrikt)*

DINA: Oh jee!

EDWIN: Wat is er?

DINA: Niets!

EDWIN: Laten we gaan!

DINA: Wat nou, laten we gaan, we zijn er net! Nou, kom je nog binnen of blijf je daar wortel schieten op die gang. Help me het lichtknopje te vinden! *(Dina zoekt de wanden af naar het lichtknopje, terwijl Edwin aarzelend binnenkomt. Ook Edwin is goed gekleed. Hij is*

een aarzelende man, die duidelijk onder de plak zit van zijn vrouw Dina)

EDWIN: Jee, wat is het donker hier!

DINA: Waar zit dat lichtknopje nou weer!

EDWIN: Het ruikt hier vreemd. Alsof iemand erwtensoep heeft gekookt.

DINA: Vergeet de erwtensoep en zoek naar dat lichtknopje!

EDWIN: Oke... *(Hij gaat op de tast op zoek, en grijpt per ongeluk met zijn hand in het kapsel van zijn vrouw)* Oh! Ben jij dat?

DINA: Natuurlijk ben ik dat! Wie anders? En blijf van mijn haar af, deze coiffure heeft meer dan 100 euro gekost!

EDWIN: Wat! 100 euro! Dina, we moeten op de kleintjes letten, dat weet je toch! 100 euro!

DINA: Let jij nou maar op dat kleine lichtknopje! Op de kleintjes letten, hoor meneer nou! En doe die deur dicht, straks horen ze ons!

EDWIN: Dan wordt het nog donkerder hier!

DINA: Het is hier pikzwart! Nog donkerder is niet mogelijk! *(Edwin doet de deur wat onhandig hard dicht)* Sssst!

EDWIN: Sssst! *(Ze tasten allebei rond in het duister)* Waar kan dat lichtknopje nou zijn?

DINA: Jij bent hier toch vaker geweest, dat zou jij moeten weten!

EDWIN: Ik was hier nooit toen het donker was. En trouwens, zo vaak ben ik niet bij mijn vader op bezoek geweest...

DINA: Ja, je had vaker moeten gaan. Dan had hij ons misschien toch wat nagelaten, en hadden we hier niet in het donker hoeven rondstruinen, op zoek naar iets... minuscuuls...

EDWIN: Het was jouw idee hoor! *(Dina houdt even op met zoeken)*

DINA: Nu moet je eens goed naar me luisteren! Wij zitten op zwart zaad en je vader heeft je helemaal niets nagelaten, helemaal niets! Allemachtig, ik doe dit om te voorkomen dat we failliet gaan! *(Dina houdt deze speech terwijl ze in het donker naar een stoel kijkt. Ze denkt dat het haar echtgenoot is. Dan raakt ze de stoel aan)* Oh, dat ben je helemaal niet! Waar zit je eigenlijk?

EDWIN: Ik ben hier. Jaja, hou maar op, ik wist ook niet dat mijn vader me helemaal niets zou nalaten. Wacht eens, volgens mij hing er een touwtje bij het bed, waar je het licht mee aan deed...

DINA: Waar is het bed? *(Ze gaan allebei op de tast op zoek naar het bed)* Wacht eens, wacht eens, dat kan toch niet! Stel dat een verpleegster 's nachts zijn kamer in moest, dan is zo'n touwtje bij het bed wel heel onhandig!

EDWIN: Op de gang! Er zit natuurlijk een lichtknop op de gang.

DINA: Nou, ik ga die gang niet op, straks komt er iemand op de gang langs. Laten we op zoek gaan naar dat touwtje...

EDWIN: Ja. Volgens mij is het bed hier ergens. *(Hij voelt in het donker rond en komt inderdaad in de buurt van het bed)*

DINA: Brrr, ik ben blij dat ik niet in geesten geloof. Stel dat je vaders geest hier rondhing...

EDWIN: Hij zou zich rot gelachen hebben, als hij ons zo bezig zag... *(Dan vindt hij het bed op de tast)* Ja, ik heb hem gevonden!

DINA: Heb je het touwtje?

EDWIN: Nee, maar wel het bed!

DINA: Waar zit je?

EDWIN: Hier, kom op het geluid van mijn stem af...

DINA: Ik kom er aan... *(Edwin is op zoek gegaan rond het bed, naar het touwtje)* Je moet wel wat zeggen, anders weet ik niet waar je bent.

EDWIN: Hier ben ik, hier ben ik, hier ben ik... Jodelahietie, jodelahietie! *(Dan raakt Dina hem aan)*

DINA: Ah, ik heb je... *(Ze blijft zijn rug aanraken, Edwin zegt niets)* Waarom zeg je niets?

EDWIN: Dat is een tijd geleden dat je me aangeraakt hebt...

DINA: Schei uit. Heb je dat touwtje?

EDWIN: Ik ben aan het zoeken. Het is nogal donker namelijk...

DINA: Het zal wel ergens bij het hoofdeinde hangen, denk je niet?

EDWIN: Dat is wel het meest logisch, ja... *(Ze zoeken allebei in het donker bij het hoofdeinde van het bed. Het publiek, voor wie het uiteraard niet donker is, ziet het touwtje hangen en ziet de twee paar handen het touwtje steeds missen. Tot Edwin het toch vindt)* Ja, ik heb het!

DINA: Gelukkig! Nou, trek er aan, ik heb er genoeg van, die donkerte... *(Edwin trekt aan het touwtje. Er gebeurt niets. Het blijft zogenaamd donker)* Trek dan!

EDWIN: Ik trek, ik trek, er gebeurt niets.

DINA: Hoe kan dat nou? Hangt er nog een ander touwtje?

EDWIN: Zoveel touwtjes zullen er toch niet hangen. Het is de kermis niet.

DINA: Ik hoorde wel een klik, dus er is wel iets gebeurt.

EDWIN: Oh nee!

DINA: Wat? Wat is er?

EDWIN: Ik weet waar het touwtje voor is! Het is niet voor het licht!

DINA: Waar is het dan voor?

EDWIN: Het is om de verpleging te laten komen!

DINA: Oh nee!

EDWIN: We moeten ons verbergen!

DINA: Oh nee! *(Ze lopen in het donker als kip zonder kop rond)*

EDWIN: Ik voelde net zo'n omkleedscherm, laten we ons daar achter verbergen!

DINA: Waar dan? Waar dan?

EDWIN: Het was hier ergens... *(Edwin tast weer met zijn handen, en vindt het omkleedscherm. Ze gaan er snel achter. Net op tijd, want de deur gaat open en verpleegster Els komt binnen. Ze heeft blijkbaar het licht van de kamer in de gang al aangedaan, want ze loop zelfverzekerd de kamer in. Het licht is blijkbaar aan)*

ELS: Hoe kan dat nou? *(Ze loopt op het bed af en pakt het touwtje. Ze kijkt om zich heen)* Hoe kan dat nou? *(Ze loopt door de kamer)* Hallo, is hier iemand? Mark, is dit een grap of zo? *(Niemand geeft antwoord)* Het is geen leuke grap, hoor! Ik geloof niet in geesten. *(Ze kijkt snel onder het bed, toch angstig)* Ik geloof niet in geesten. *(Onder het bed vindt ze een oud jasje)* Ach jee... *(Ze houdt het jasje op. Ze streelt het en legt het dan voorzichtig op het bed. Dan kijkt ze weer naar het touwtje)* Dat kan toch helemaal niet... *(Ze zoekt weer in de kamer. Ze staat net op het punt om achter het scherm te kijken waar Edwin en Dina zich achter verbergen als ze zich omdraait, want ze hoort iets. En ziet dat deur langzaam opengaat. Omdat de deur de kamer indraait zien we lang niet wie het is)* Wie is dat? Wie is daar? Ik bel de politie hoor! *(Ze pakt snel en zenuwachtig haar mobiel uit haar zak, terwijl ze naar de langzaam opengaande deur staart)* Ik bel de politie! *(Dan komt het hoofd van Mark, een arts, achter de deur tevoorschijn)*

MARK: Boe!

ELS: Mark!

MARK: Haha...

ELS: Wat doe jij nou! Ik schrik me rot! *(Mark komt snel op Els toe, die meteen wat stappen naar achteren gaat)*

MARK: Liet ik je schrikken?

ELS: Helemaal niet leuk! Trok jij ook aan het touwtje?

MARK: Waar heb je het over?

ELS: Doe niet zo flauw, Mark, trok jij aan het touwtje?

MARK: En als ik aan het touwtje trok, heb ik dan een prijs gewonnen? *(Hij probeert haar te omarmen, maar Els duikt weg)*

ELS: Hou op. Trok je aan dat touwtje of niet?

MARK: Waar heb je het over? Welk touwtje? *(Els wijst op het touwtje naast het bed)*

ELS: Dat daar. Het alarm ging net af in deze kamer.

MARK: Dat kan helemaal niet. Er is niemand in deze kamer, toch?
Die man die hier lag is overleden, een paar dagen geleden.

ELS: Dat bedoel ik. Ja, hier lag meneer Van Deursen altijd.

MARK: Vaste patient van jou toch?

ELS: Ja. Een hele lieve man. Heb jij hem nog behandeld? Je werkt hier nog maar net...

MARK: Ik? Nee, niet echt. *(Hij probeert weer dichtbij haar te komen, maar ze springt weer opzij)*

ELS: Als jij het niet was, hoe kan het alarm dan afgegaan zijn? Wij tweeën zijn de enige hier...

MARK: Inderdaad, we zijn helemaal alleen met zijn tweetjes... *(Hij krijgt haar te pakken)*

ELS: Mark!

MARK: Els, mooie Els... *(Ze duwt hem weg)*

ELS: Hoe vaak moet ik het je nog zeggen? Ik wil niets met jou...

MARK: Kom op, ik zie toch hoe je naar me kijkt, hoe je altijd dicht bij me gaat staan.

ELS: Als we een patient behandelen moeten we wel dicht bij elkaar staan. Dat betekent niets...

MARK: Ik krijg je wel, hoor...

ELS: Je krijgt helemaal niets. Zet het nou maar uit je hoofd. Kom, we moeten weer aan het werk. En ik zal morgen even de technische dienst bellen. Er is in deze kamer dus iets mis met het alarm. Het gaat zomaar af zeker... *(Dan ziet ze jasje weer liggen op het bed. Ze pakt een lege doos die ook op het bed staat)* Ik moet morgen zijn spullen opruimen. De kamer moet morgen leeg zijn. *(Ze streelt de jas nog een keer, legt hem dan in de doos en loopt dan naar de deur)* Kom je ook zo?

MARK: Ik weet dat je niet zo lang buiten me kunt. Ik laat je niet alleen.

ELS: Stel je niet zo aan. We moeten zo onze rondes doen bedoel ik. *(Ze gaat af. Mark gaat even op het bed zitten, richting het publiek. Aan de zogenaamde muur waar het publiek zit hang zeker een spiegel, want Mark staat op en bekijkt zichzelf er eens in)*

MARK: Niks mis mee. Helemaal niks mis mee, toch, mooie jongen? *(Hij lacht een keer naar de spiegel. Trekt vervolgens een paar gekke gezichten, loopt dan naar de deur en gaat af. Edwin en Dina komen achter het scherm vandaan)*

EDWIN: Allemachtig, ik dacht dat ze nooit weg gingen!

DINA: Ik kreeg bijna kramp in mijn been... En hoorde je wat die zuster zei? Ze gaat morgen zijn spullen opruimen. We hebben alleen vannacht om te zoeken dus... Kom op, aan de slag.

EDWIN: Maar het is nu weer donker! Ze hebben het licht weer uitgedaan! Ik zie geen hand voor ogen!

DINA: Ik heb net even stiekem gekeken. Volgens mij staat hier ergens een kast. *(Ze tast weer in het duister, maar vindt inderdaad een kast)*

EDWIN: Dat jij iets kunt zien hier, ik zie echt helemaal niks...

DINA: Ik heb de kast, die ga ik doorzoeken. Kijk jij nou ook...

EDWIN: Ik kijk wel, maar ik zie niks! *(Dina doet voorzichtig de kast open, maar er valt iets uit met veel lawaai. Dina en Edwin schrikken zich rot en rennen snel weer achter het scherm. Daar zitten ze een tijdje, maar er gebeurt niets. Ze steken hun hoofd weer van achter het scherm)* Zouden ze het niet gehoord hebben?

DINA: Volgens mij hebben ze het in het volgende dorp nog gehoord!

EDWIN: Zal ik op de gang zoeken naar het licht, dan hoeven we niet in het donker rond te blijven dwalen.

DINA: Ben jij gek! Hier een beetje het licht aan doen! En die twee gaan straks hun rondes lopen, dat heb je toch gehoord! Dan zien ze het licht toch? Denk nou eens na! *(Ze zijn intussen weer achter het scherm uitgekomen. Edwin omarmt zijn vrouw)*

EDWIN: Daar heb ik jou toch voor, om te denken... *(Dina duwt hem weg)*

DINA: Doe niet zo raar! Kom op, zoeken, ik wil weg hier!

EDWIN: Ja hallo, ik ben ook liever ergens ander, hoor! Dit was jouw idee!

DINA: Ja natuurlijk was het mijn idee. Het was namelijk een briljant idee om nu te zoeken, voor ze alles opruimen en weggooien!

EDWIN: Een postzegel. Hoe kunnen we in deze puinzooi nou een piepklein postzegeltje vinden...

DINA: Het moet hier ergens zijn. *(Allebei gaan ze op de tast weer op zoek)*

EDWIN: En we weten zeker dat het hier ergens moet liggen, toch?

DINA: Je vader is zijn laatste jaren alleen nog maar in deze kamer geweest, het moet hier liggen... En je weet zeker dat je vader die postzegel had, dat weet je toch zeker?

EDWIN: Ja, hij heeft het ding een paar keer laten zien aan me. Om op te schepen dat hij zo'n zeldzame postzegel had. *(Dina stop even met zoeken en kijkt dromerig voor zich uit)*

DINA: Een postzegel die meer dan twee honderd duizend euro waard is! Moet je nagaan! Wat we daar allemaal niet van kunnen doen! Twee honderd duizend euro! Dan zijn we gered!

EDWIN: Nou, de helft is natuurlijk eigenlijk voor mijn zusje...

DINA (*fel*): Die zus van jou heeft helemaal nergens recht op, helemaal nergens!

EDWIN: Hee, rustig aan! Alhoewel, je mag best vuur spuwen, dan zien we tenminste wat.

DINA: Als iemand het verdient ben jij het...

EDWIN: Zoveel heb ik niet voor mijn vader gedaan de laatste jaren. Ik ben nauwelijks bij hem op bezoek geweest.

DINA: Nee natuurlijk niet. Je vader was een verschrikkelijke man.

EDWIN: Niets dan goed over de doden.

DINA: Er valt weinig goeds over hem te zeggen. En trouwens, je zus heeft geld genoeg, na die scheiding. Die rolt in het geld, met zoveel alimentatie...

EDWIN: Dat weet je niet. Wanneer hebben we haar nou voor het laatst gesproken... Ben jij dat? (*Tijdens het zoeken in het donker zijn ze weer op elkaar gestuit en Edwin voelt Dina haar arm. Dina duwt zijn hand weg*)

DINA: Nee, een geest, nou goed. Ga jij nou daar zoeken! (*Ze duwt hem een andere kant op*)

DINA: Ze had een schatrijke ex-man! Nee hoor als je vader het enige waardevolle dat hij bezat aan iemand had moeten nalaten, dan is het aan mij. Ik bedoel aan jou. Ik bedoel aan ons.

EDWIN: Maar waarom heeft mijn vader die postzegel niet in een testament gezet?

DINA: Weet ik veel. Die man was niet goed bij zijn hoofd.

EDWIN: Niets dan goed over de doden.

DINA: Zoek nou maar!

EDWIN: Hoe moet ik zoeken in die donkerte! Ik kan jou niet eens vinden, laat staan een minuscule postzegel!

DINA: Zeur niet en zoek!

EDWIN: Auw!

DINA: Wat doe je nou weer?

EDWIN: Ik stoot me ergens aan, mag ik?

DINA: Je gaat je gang maar. Waar stootte je je aan?

EDWIN: Ik heb geen idee. Weet je wat, ik heb hier genoeg van! (*Hij vindt de deur en doet die open*)

DINA: Wat doe je nou? Ben je gek geworden? (*Edwin voelt over de muur op de gang*)

DINA: Straks zien ze je!

EDWIN: Hebbes! (*Hoe doet het licht blijkbaar aan*)

DINA: Kijk nou! (*Edwin doet de deur dicht*)

EDWIN: Dat zoekt wel wat beter toch? (*Ze bewegen zich nu vrij en zonder rond te tasten door de kamer, nu ze licht hebben*)

DINA: Ja, maar ze zien het licht toch onder de deur door...

EDWIN: Laten we dan snel zoeken en zo snel mogelijk maken dat we weg komen! *(Ze zoeken)* Postzegel, postzegel, waar zit je dan? *(Dan stopt Dina opeens met zoeken)*

DINA: Ssst! *(Edwin stopt ook)*

EDWIN: Wat? Wat is er?

DINA: Ik hoor stemmen, snel, verstop je! *(Ze verstoppen zich zo snel mogelijk, en net op tijd: de deur gaat open en Els en Mark komen voorzichtig binnen)*

MARK: Nou, zie je wel, helemaal niemand! Je verbeeldt het je maar!

ELS: Oh ja, en hoe kan het licht dan aan zijn?

MARK: Was je misschien vergeten het uit te doen net?

ELS: Ik weet zeker dat ik het uitgedaan had net, 100% zeker!

MARK: Rustig maar...

ELS: Hoezo rustig maar? Ik weet zeker dat ik iets hoorde net, en nu is het licht aan! *(Mark komt weer dichtbij haar staan en slaan zijn arm om haar schouder. Ze duwt hem weg)*

MARK: Rustig nou maar...

ELS: Hou op...

MARK: Het is vast alleen maar een geest, boehoe... *(Hij komt als een geest op haar af)*

ELS: Het is niet grappig. Er is hier iets vreemds aan de hand. Eerst dat alarm dat afging, toen die geluiden en nu het licht...

MARK: Ik ben er om je te beschermen, dat weet je toch...

ELS: Goh, daar heb ik wat aan...

MARK: Nou, dank je wel...

ELS: Nee nee, ik vind je heel lief, dat je met me mee ging. Maar je moet toch toegeven dat het raar is?

MARK: Wat is raar? Een technisch foutje met het alarm? Dat je per ongeluk het licht aangelaat hebt? Maak je niet zo druk, lieve schat...

ELS: Noem me niet zo.

MARK: Sorry...

ELS: Kom we gaan. En deze keer doe ik het licht uit met jou als getuige, oke?

MARK: Is goed, is goed, lieve... ik bedoel zuster Els... *(Ze gaan de deur uit, maar steken hun hoofd weer even naar binnen)*

ELS: Zie je wel? Het licht is uit.

MARK: Ik zie het, ik zie het, het licht is echt uit. Mag ik een zoen van je?

ELS: Nee. Kom mee, we moeten terug naar de zusterspost. *(Haar hoofd verdwijnt)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto